

У батьковім саду

(цикл)

I

За ясным днем іде негода,
За радістю печаль іде.
В житті так просто не виходить,
Щоби не схибив ти ніде.

Щось знов болить і точить душу,
Когось в провалля десь несе.
Чиясь образа серце здушить,
Але є правда над усе!..

Є мудре слово, що від батька,
Добром відкрите і зорить.
Вже на чоло вляглася складка,
Бо знову щось тобі болить.

II

Вже день спливав селом привітним:
Геть наморившись у турботах.
Вклонялись соняхи розквітлі,
Всміхались яблуні навпроти.

Теплом віталась рідна хата...
А на причілку вечір чах...
Вертали з поля й літо з татом
І несли втому на плечах.

III

Спинилась осінь в батьковім саду,
Плоди дозрілі, як думки, зоріють.
І знову надвечір'ям я іду,
Під музу цвіркуна, як в першу мрію.

Тут залишився мій зелений світ,
Тут крапля тиші огортає спомин.
А ранок нанизав проміння цвіт
На списи трав, на росянисті дзвони.

Не зупинити злету тих надій,
Що заплелась у висі наді мною.
Гаптує сонце день немолодий
Усе рясніше з кожною весною.

IV

Батькові літа вже журавлі
В осінь понесли. І на чолі
Поснували зморшки, як стежки,
Через сиву пам'ять навпрошки.

Відгукнулась пісня на вітрах,
І торкнула струни мого серця:
Хай ота мелодія стара
У його онуках озоветься.

Б'є джерело мені на щастя,
Людське невпинне джерело.
До нього йду, мов до причастя,
Щоб прихилитися чолом.

І серцем доторкнутись мушу,
Хай колос проросте з зерна.
він ще не раз мене зворушить,
Мов розтривожена струна.

І б'є нехай на повні груди,
від роду в рід те джерело.
То мій народ живе і любить,
Його тут корінь і тепло.

Якщо я воскресну -
То тільки у серці твоєму,
Якщо буду жити -
Лише від твоєї любові.
Ти дума моя,
Ти біль мій щоденний,
Я - літера тиха
У нашому спільному слові.

Я згоряю, як свічка,
Що не день, що не мить
Може, десь зблисну світлом,
Аж душа защемить.

Упаду на світанні
Крапелиною я,
Це вже буде остання
Тиха пісня моя.

Зойк отой край дороги
Все ж почують таки.
І від вогника того
Знов запалять свічки.

Чужа біда болить у серці,
Болить мені, як і своя.
Безсонням часто озоветься,
За горло здушить як змія.

І над своєю я не плачу,
Але й чийсь не оббіжу,
Хоч не моя вона, одначе

Мені не буде за чужу.

Заграє день у звуках терцій,
Крізь мідь оркестру просія.
Чужу біду візьму до серця,
І враз вгамується своя.

Тут все моє, усе до таємниць
І регіт вітру благовійний,
І журавель біля криниць,
І ця земля радіаційна.

І хатки зблимане вікно,
Де дітки радість загубили.
Що я приніс в оте село,
Яке дає мені ще сили?

Тут все моє в поліському краї,
І те, чого уже нема...
А пісня предків душу крає,
І ліс весняний обійма.

Тут ще Горині русло грає
У тінях рідних берегів.
Тут все моє, усе до краю,
Від нині і повік віків.

Змахни сльозу, єдина, сміхом,
На радість тугу заміни,
Схиляюся до тебе цвітом
Від тої першої весни.

Хоча вже літо на порозі,
Ще не помічене ніким,
А я стою на тому розі,
Де стрівсь з тобою молодим.

Назустріч пісня б'є в роздоллі,
Її не чули ще ніде.
Моя судьба в твою хай долю
Зорею щасною впаде.

Слова на всякий лад бувають:
Прості і радісні, і з болем.
Одні притулку десь шукають,
Знаходить інших сама доля.

Від маминих завжди тепло:
Вони мене гойдали в люлі.
А ті, яким не повезло,
Тримаю, як останню кулю.

Заосінений ліс
У таку за осінену пору,
Вже для нас розіп'яв
Свій намет золотий.
І на гойдалці неба
Ми знялися птахами вгору,
Хоча землю здолав
Уже стомлений колір сльоти.

Вдихала вітри
Ці солоні-солоні,
Що стрічали тебе
І прощалися знов.
Підставляла
Ціловані мною долоні
Під тремтячий листок,
Що уже охолов.

Зриває осінь поцілунки
Мої з твоїх тремтячих губ.
А вітер їх розносить лунко:
Я люб... Я люб... Я люб...

А ти так горнешся у душу,
В мое тепло, до моїх рук.
Ні я словами не порушу
Солодких мук... Солодких мук...

Чи хоч одне згадаєш слово?
Чи все це вітер розжене?..
І раптом голос світанковий
Торкнув мене... Торкнув мене...

Мої неходжені стежини
Хай стануть піснею комусь.
Хто я під небом цим? Людина...
Радію, плачу і молюсь.

І відчуває кожен дотик
Земля в полинному цвіту.
Моя дорога буде доти,
Доки я сам по ній іду.